

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně **L. S.** zast. JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem se sídlem v Havlíčkově Brodě, Horní č.p. 6, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 17.12.2010, č.j. 17195/10-1102-702767, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 7.760,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Lubomíra Málka, advokáta se sídlem v Havlíčkově Brodě, Horní č.p. 6.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17.12.2010, č.j. 17195/10-1102-702767, žalovaný pro neodůvodněnost zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě ze dne 28.5.2010, č.j. 50820/10/223911602920. Jednalo se o dodatečný platební výměr, kterým správce daně dodatečně vyměřil žalobkyni daň z příjmů fyzických osob dle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen „ZDP“), za zdaňovací období roku 2006 ve výši 144.100,- Kč. Dále bylo tímto dodatečným platebním výměrem

sděleno žalobkyni penále ve výši 28.820,- Kč z dodatečně vyměřené daně podle ust. § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1990 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“).

V úvodu rozhodnutí žalovaný shrnul skutkový stav, konstatoval, že daňová kontrola na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 byla zahájena dne 29.9.2009. Žalobkyně vykazovala v daňovém přiznání pouze polovinu společného základu daně manželů ve smyslu ust. § 13a ZDP. Dne 29.9.2009 zahájil správce daně daňovou kontrolu s manželem žalobkyně panem M. S. Byly u něj zjištěny skutečnosti, které ovlivnily výši jeho daňového základu a daně v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2006. Jelikož manželé využili společné zdanění manželů dle § 13a ZDP, ovlivnila změna základu daně a daně u manžela také výši základu daně žalobkyně, jeho manželky. Na základě toho vydal správce daně dodatečný platební výměr, proti němuž podala žalobkyně odvolání, v němž shodně se svým manželem nesouhlasila s výběrem obdobného daňového subjektu, jehož správce daně použil jako pomůcky. Žalovaný k tomu pouze uvedl, že důvodem dodatečného vyměření daně žalobkyni byla skutečnost, že za posuzované zdaňovací období r. 2006 využila společně s manželem M. S. výpočtu daně ze společného základu daně manželů dle § 13a ZDP. To má za následek, že jakákoliv změna dílčího základu daně podle § 6 až § 10 u jednoho z manželů se bezprostředně promítne do společného základu daně manželů a tím ovlivní výši daňové povinnosti i druhého z manželů. V posuzované věci došlo ke kontrolnímu nálezu u p. S., a to v rámci dílčího základu daně dle § 7 ZDP, jak vyplývá ze zprávy o daňové kontrole, projednané s žalobkyní dne 26.5.2010. S ohledem na povinnost mlčenlivosti pracovníků správce daně, které jich M. S. nezprostil dle § 24 odst. 4 ZSDP (viz. protokol o ústním jednání ze dne 24.5.2010), nemohl správce daně ani žalovaný seznámit žalobkyni s konkrétními skutečnostmi, zjištěnými v rámci daňové kontroly u jejího manžela. Proto se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí o odvolání omezil pouze na sdělení obecných skutečností. Daňová povinnost byla stanovena za použití pomůcek ve smyslu ust. § 31 odst. 5 ZSDP, jak vyplývá z dodatečného platebního výměru. Žalovaný se tedy s ohledem na ust. § 50 odst. 5 ZSDP zabýval přezkumem, zda byly dodrženy všechny procesní předpoklady pro stanovení daně za použití pomůcek ve smyslu ust. § 31 odst. 5 ZSDP. Podle § 31 odst. 5 ZSDP platí, že nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností tak, že zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním, je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem. Ke stanovení daňové povinnosti za použití pomůcek je tedy třeba splnění 3 podmínek: 1. daňový subjekt nesplnil některé ze svých povinností při dokazování, 2. bez této součinnosti daňového subjektu nebylo možno stanovit daň dokazováním a 3. daň mohla být prostřednictvím pomůcek stanovena spolehlivě. S ohledem na ust. § 24 ZSDP (pov. mlčenlivosti) může žalovaný pouze konstatovat splnění výše uvedených podmínek pro stanovení daně za použití pomůcek. Správce daně jako výhodu dle § 46 odst. 3 ZSDP zohlednil, že žalobkyně za období r. 2006 využila možnosti dle § 13a ZDP (výpočet daně ze společného základu daně manželů) a provedl výpočet dodatečně zjištěného základu daně shodným způsobem.

Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně včas žalobu. Uvedla, že ve zdaňovacím období roku 2006 využila institut společného zdanění manželů se svým manželem M. S., což má za následek, že jakákoliv změna dílčího základu daně u jednoho z manželů se ihned promítne do společného základu daně manželů a tím ovlivní výši daňové povinnosti i druhého z manželů. Jelikož byla manželovi v daném případě doměřena vyšší daň, byla i žalobkyni doměřena vyšší daň. Jelikož správce daně nepostupoval při určení výše daňové povinnosti manžela v souladu se zákonem, daň byla nesprávně doměřena v příliš

vysoké výši, způsobilo to, že i žalobkyně musí zaplatit daň, jejíž výše nebyla určena v souladu se zákonem. Žalobkyně dále tvrdila, že nemůže konkretizovat, z jakých dalších důvodů je napadené rozhodnutí nesprávné, neboť její manžel nezprostil pracovníky správce daně povinnosti mlčenlivosti vůči žalobkyni, a tak rozhodnutí žalovaného zůstalo neodůvodněné. Proto se žalobkyně nemůže blíže vyjádřit k tomu, z jakých důvodů jsou rozhodnutí správce daně a žalovaného nesprávné. Proto v dalším zcela odkázala na odůvodnění žaloby, kterou u Krajského soudu v Brně podal její manžel M. S., a to proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2010, č.j. 17186/10-1102-702767 (sp. zn. 29 Af 18/2011 - pozn. soudu), neboť uvedené věci jsou nerozlučně spojeny. Podle žalobkyně byl pro účely stanovení výše její daňové povinnosti vybrán nevhodný subjekt, a proto jí bylo nesprávně uloženo zaplatit na dani o 144.100,- Kč více, než bylo její povinností, a také zaplatit penále, které bude mít problém uhradit vzhledem k svým a rodinným majetkovým poměrům. Uvedeným postupem byla žalobkyně zkrácena na svých právech. Pokud do protokolu o jednání před správcem daně uvedla, že souhlasí se zjištěními, neznamenovalo to souhlas s doměřením daně, nýbrž měla na mysli souhlas s tím, že nebude seznámena s konkrétními zjištěními vyplývající z daňové kontroly u jejího manžela, neboť stejně by nemohla k věci uvést více, než manžel. Soudu závěrem navrhla, aby obě napadená správní rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou. Přitom se vyjádřil zcela totožně jako v napadeném rozhodnutí.

Vzhledem k aplikaci společného zdanění manželů (§ 13a ZDP) v posuzovaném zdaňovacím období r. 2006 a provázanosti obou daňových věcí manželů (žalobkyně a jejího manžela), připojil si Krajský soud v Brně také soudní spis manžela žalobkyně p. M. S., který brojl proti obdobnému rozhodnutí žalovaného a týkal se shodného zdaňovacího období, přitom z obsahu spisu ověřil, že s manželem žalobkyně bylo vedeno dodatečné daňové řízení, a že mu byla doměřena daň za použití pomůcek dle § 31 odst. 5 ZSDP.

Z obsahu předloženého správního spisu pak soud zjistil, že jsou zde založeny prvostupňové i druhostupňové správní rozhodnutí, dále protokol o zahájení daňové kontroly, protokol o seznámení s výsledky daňové kontroly, zpráva o výsledku daňové kontroly, úřední záznam o stanovení daňové povinnosti podle pomůcek, a také odvolání žalobkyně.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při přezkumu vyšel jednak z tvrzení účastníků a jednak z listin, které jsou obsahem správního spisu, který soudu předložil žalovaný. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba je důvodná.

Z hlediska zákonnosti a zásad spravedlivého procesu je třeba žalovanému vytknout, že neodůvodnil své rozhodnutí konkrétními skutkovými a právními zjištěními, a odňal tak

žalobkyni možnost navrhnout konkrétní důkazy a bránit se konkrétními tvrzeními proti dodatečně stanovené daňové povinnosti a proti konkrétním závěrům správce daně v daňovém řízení. Konkrétní důvody dodatečně stanovené daňové povinnosti se žalobkyně nedozvěděla v průběhu daňové kontroly ani v průběhu celého daňového řízení.

Soud zjistil, že ze zprávy o daňové kontrole, projednané dne 26.5.2010 (podklad a nedílná součást dodatečného platebního výměru), nevyplývají konkrétní zásadní úvahy a konkrétní zjištění odůvodňující dodatečné stanovení daňové povinnosti žalobkyni proti nimž by mohla brojit a konstruovat konkrétní odvolací či žalobní námitky. Ze zprávy pouze vyplývá obecné sdělení, že absence důkazních prostředků u podnikajícího manžela žalobkyně je takové intenzity, že není možno stanovit daňovou povinnost dokazováním dle § 31 odst. 1 až 4 ZSDP, a že správce daně je tak oprávněn ji stanovit za použití pomůcek dle § 31 odst. 5 ZSDP, které má k dispozici nebo si je obstará bez součinnosti s daňovým subjektem. Z tohoto důvodu bude žalobkyni stanovena daňová povinnost na dani z příjmů fyzických osob za r. 2006 za použití pomůcek. Ta ji pak byla stanovena ve výši 144.100,- Kč a ještě jí bylo sděleno penále ve výši 28.820,- Kč.

Důvodem dodatečného doměření daně u žalobkyně je, že využila společně s manželem M. S. za zdaňovací období r. 2006 výpočtu daně ze společného základu daně manželů dle § 13a ZDP. V předmětném daňovém přiznání žalobkyně nevykazovala příjmy dle § 6 až § 10 ZDP, vykazovala pouze polovinu společného základu daně manželů ve výši 71.436,- Kč. Výše naznačený způsob výpočtu daňové povinnosti má za následek, že jakákoliv změna dílčího základu daně u jednoho z manželů se promítne do společného základu daně manželů, a tak ovlivní výši daňové povinnosti i druhého z manželů. V dané věci došlo ke kontrolnímu nálezu u dílčího základu daně dle § 7 ZDP u M.S. Vzhledem k absenci důkazních prostředků mu byla stanovena daňová povinnost za použití pomůcek. Konkrétní důvody svého dodanění se ale žalobkyně nedozvěděla s odkazem na povinnost mlčenlivosti pracovníků správce daně dle § 24 odst. 4 ZSDP, kteří nebyli této mlčenlivosti vůči žalobkyni zproštěni druhým z manželů M. S. Dle názoru soudu však nemůže za dané situace obhajoba povinností mlčenlivosti obstát. Nelze totiž upřít právo žalobkyně na to, aby se dozvěděla bližší okolnosti a důvody jí nově stanovené daňové povinnosti a případně se proti nim mohla dál bránit zákonnými opravnými prostředky. Na podkladě napadeného rozhodnutí žalovaného ale mohla žalobkyně jen stěží vytvořit takové konkrétní žalobní body (z jakých skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí za nezákonné apod.), jimiž by mohla úspěšně brojit proti uložené daňové povinnosti. Rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nekonkrétní a obsahuje jen obecné skutečnosti. Přitom dle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Podle čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod lze daně a poplatky ukládat jen na základě zákona.

Jelikož žalovaný ani správce daně nevyložili přezkoumatelným způsobem konkrétní důvody svých rozhodnutí a ani důvody dodatečné daňové povinnosti uložené žalobkyni, včetně neuvedení závěrů o skutkových a právních zjištěních a o použitých správních úvahách, popř. osvědčených důkazech, pak následkem toho je zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

Ve věci není zřejmé, jaký byl zjištěn skutkový stav, na jehož podkladě bylo rozhodováno, zda byl zjištěn správně a úplně nebo zda nevyžadoval doplnění dokazování. Správce daně i žalovaný tedy nepostupovali v souladu se zákony a jinými obecně závaznými

právními předpisy a nedbali na zachování práv a oprávněných zájmů daňového subjektu (§ 2 odst. 1 daňového řádu).

V posuzované věci soud shledal nepřezkoumatelnost napadených správních rozhodnutí pro nedostatek skutkových důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je vadou tak závažnou, že se jí musí soud zabývat ex officio, tedy i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal. Teprve v případě, že soud námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nepřisvědčí, resp. ve věci takovou vadu řízení neshledá, mohl by zkoumat další námitky, směřující do právního posouzení věci, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je zpravidla možno hodnotit i jeho zákonnost. K tomu však v dané věci nedošlo, neboť soud shledal nepřezkoumatelnost napadených správních rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nedostatek skutkových důvodů a nemohl se tak věcí dále zabývat.

Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl (např. v rozsudku ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 433/2004-71), že krajský soud je povinen zrušit správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost nad rámec uplatněných žalobních bodů, i když tato není v žalobě namítána (viz. rozhodnutí ze dne 12.12.2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, publikováno ve Sb. NSS pod č. 523/2005, a ze dne 9.6.2004, č.j. 5 A 157/2002-35, publikováno ve Sb. NSS pod č. 359/2004; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud je povinen k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. přihlídnout z úřední povinnosti a správní rozhodnutí zrušit bez ohledu na to, je-li v žalobě tato vada namítána či nikoliv.

V případě nedostatku skutkových důvodů jde o vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody a tyto důvody jsou např. opřeny o skutečnosti v řízení nezjišťované, zjištěné v rozporu se zákonem a nebo ani není zřejmé, zda byly důkazy v řízení vůbec provedeny. Případně není zřejmé, proč není důvodná právní argumentace účastníka řízení a proč jsou jeho námitky považovány za liché, mylné či vyvrácené. Přitom jeho argumentaci nelze jen pro nesprávnost odmítnout, nýbrž musí být také uvedeno, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.

Vzhledem k zjištěné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se soud již nemohl věcí meritorně zabývat, a to s ohledem na potřebu doplnění přezkoumatelných skutkových zjištění učiněných správními orgány tak, aby byl postaven na jisto samotný základ věci a mohla být přezkoumána oprávněnost uložené daňové povinnosti žalobkyni.

V této věci soud odkazuje na judikaturu správních soudů, jejíž analogie přiměřeně použil v projednávané věci. Jedná se především o rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3.8.2010, č.j. 22 Ca 322/2009-34, z něhož vyplývá, že „*ovlivňují-li při společném zdanění manželů kontrolní zjištění u jednoho manžela i základ daně druhého z manželů, má tento druhý manžel právo seznámit se s takovými kontrolními zjištěními, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění (§ 13a ZDP a § 16 odst. 4 písm. f) ZSDP*“. Dále jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2010, č.j. 7 Afs 51/2010-121, z něhož mimo jiné jednak vyplývá, že „*řízení o daňové povinnosti spolupracující manželky je samostatným řízením*“ a jednak, že „*přestože spolupracující manželce vzniká daňová povinnost podle § 13 ZDP rozdělením příjmů a výdajů manžela-poplatníka, stíhá i tuto spolupracující osobu důkazní břemeno. Nebyla-li proto spolupracující manželka vyzvána k prokázání rozhodných skutečností, neobstojí závěr, že neunesla důkazní břemeno, které na ní vázlo v jejím daňovém řízení*“. A dále rozsudek téhož soudu ze dne 24.8.2005, č.j. 1 Afs 154/2004-63, z něhož mimo

jiné vyplývá, že „*spolupracující osoba podle § 13 ZDP má stejná procesní práva a povinnosti jako hlavní daňový subjekt sám*“. Z toho lze analogicky dovodit, že i každý z manželů (stejně jako spolupracující osoby), byť při společném zdanění manželů, musí mít stejná procesní práva a povinnosti.

Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 26.10.2011, č.j. 7 Afs 69/2011-82, zabýval nepřezkoumatelností soudních rozhodnutí, přitom vycházel mimo jiné z ustálené judikatury Ústavního soudu a uvedl, že naznačené premisy je nutno přiměřeně vztáhnout i na obsah a přezkoumatelnost správních (daňových) rozhodnutí. Je-li rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav byl vzat za rozhodný a jak bylo uváženo o rozhodných skutečnostech, resp. jakým způsobem bylo postupováno při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí najít svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu rozhodovací orgán vyšel a jak o něm uvážil. Obsah odůvodnění rozhodnutí předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu. Pokud by rozhodnutí neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na námitky či zásadní argumentaci, následkem toho by bylo jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Krajský soud v Brně k věci ještě dodává, že důležitým principem právního státu, zákonnosti a spravedlivého procesu, vylučujícím libovůli při rozhodování, je povinnost rozhodovacích orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nelze-li z odůvodnění rozhodnutí zjistit, jakým způsobem orgán postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje pak zákonným požadavkům na obsah rozhodnutí a negativně zasahuje do práv účastníka řízení, který má nárok na řádné a spravedlivé posouzení věci. Rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů skutkových, jde-li o vady skutkových zjištění, o něž rozhodovací orgán opírá své rozhodovací důvody.

V předmětné věci nelze připustit, aby žalobkyně, je-li jí dodatečně stanovena nemalá daňová povinnost, nebyla seznámena s konkrétními skutečnostmi a důvody (jak se to stalo v nyní přezkoumávaném dodatečném daňovém řízení), proč má daň uhradit a jak daňové orgány dospěly k takové částce. Je-li využito institutu společného zdanění manželů, resp. výpočtu jejich společného základu daně, pak oba společně musí znát důvody takového doměření.

Výše uvedené podporuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 28/2007-156 ze dne 18. 7. 2007, který se již zabývá správností stanovení daně za použití pomůcek, podle kterého „*je však nutno zdůraznit, že případně namítaná „nedostatečná spolehlivost“ se týká pouze celkového výsledku stanovení daňové povinnosti za použití pomůcek. Právě vzhledem k tomu, že konečné rozhodnutí o základu a výši daně za použití pomůcek je vždy výsledkem odhadu (přesto že maximálně kvalifikovaného), může daňový subjekt polemizovat pouze s tímto výsledným určením daňové povinnosti. Daňový subjekt je tedy povinen uvést, z jakých důvodů považuje stanovený základ daně a její výši za zcela nepřiměřené, své tvrzení podložit odpovídajícími důkazy. Důkazní břemeno ohledně prokázání nedostatečné spolehlivosti výsledné daňové povinnosti tedy logicky leží na daňovém subjektu, neboť on podává toto tvrzení.*“ Z uvedeného mimo jiné vyplývá, nezbytnost aktivity, příp. i polemiky žalobkyně k unesení důkazního břemene stran nespolehlivosti výsledné daňové povinnosti, avšak k úspěšnosti takové aktivity potřebuje mít dostatek relevantních informací (důvodů rozhodnutí).

Z výše uvedených důvodů Krajský soud v Brně postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a na základě zjištěných vad řízení zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušovacím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) a soudem vyčtené vady napraví.

Výrok o náhradě nákladů soudního řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených plně úspěšný účastník proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci plně úspěšná (soud zrušil napadené správní rozhodnutí), soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť současně neshledal existenci jakýchkoliv důvodů vedoucích k jejich částečnému nepřiznání. Žalobkyni přiznaná náhrada nákladů řízení sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč za podanou žalobu, dále z odměny za právní zastoupení advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis a podání žaloby) po 2.100,- Kč podle § 6 odst. 1, § 7 bod 5., § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), tedy celkem ve výši 4.200,- Kč za dva úkony právní služby, a dále z náhrady za dva režijní paušály (ke každému úkonu právní služby) po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1 a 3 AT, tedy celkem 600,- Kč za dva režijní paušály. K náhradě za úkony právní služby a k režijním paušálům byla připočtena daň z přidané hodnoty ve výši 960,- Kč (20%), neboť právní zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH. Celková výše náhrady nákladů řízení, kterou je povinen žalovaný žalobkyni uhradit, tak činí 7.760,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31.5.2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu